

לקראת נאום נתניהו באו"ם: היעד הוא הפלת משטר הרשע באיראן

written by מאיר בן שבת | 21.09.2026

נשיא איראן מסעוד פזשכיאן ינאם מחר (רביעי) בפני מליאת האו"ם, במסגרת מה שמכונה "שבוע המנהיגים" של המושב. לפני שיצא לארה"ב הוא עוד הספיק לחתום על צו נשיאותי שמורה לכל גופי הממשל והמגזר הציבורי באיראן לאפשר לאנשיהם לעבוד מרחוק ככל שאפשר. זאת כנראה בניסיון לצמצם שימוש בדלק, שמחירו ממשיך להאמיר. לפזשכיאן תהיה זו ההופעה השלישית במעמד זה. הפעם היא תעמוד בצל המלחמה המתמשכת מול ארצות הברית וישראל, כשהנהגה בטהרן בהרכב אחר מזה שאיתו הוא התחיל את כהונתו, כשכלכלת מדינתו בשפל חסר תקדים וכשראש הממשלה נתניהו מצהיר בקול ברור שהיעד הסופי הוא להפיל את המשטר בטהרן.

אין לצפות להפתעות בנאומו. הוא יטיל על וושינגטון וירושלים את האחריות המלאה למלחמה ולהשלכותיה, יציג את איראן כמי שמגנה על עצמה מפני תוקפנות ויצדיק את התקפות הכטב"מים והטילים על בסיסים אמריקניים באזור ונגד כלי שיט במפרץ, בטיעון של "הזכות לתגובה לגיטימית".

עניין אחד שעליו ידבר מעסיק מאוד את ההנהגה בטהראן – המאמצים שהיא מפעילה בסיוע רוסיה ואיראן להפקיע את תוקפו המשפטי של תהליך ה "Snapback", אותו מנגנון שהחזיר אוטומטית את כל עיצומי האו"ם נגד איראן, בגלל הפרותיה בתחום הגרעין. דיון גורלי בנושא הזה צפוי להתקיים בסוף החודש ולקראת זאת הוא יחזור ויצהיר כי לא מעוניינת בנשק גרעיני "אך תעמוד על זכויותיה".

"העולם כיום יעד לטבעה האמיתי של ישראל" אמר פזשכיאן בנאומו לפני שנתיים. זה היה עוד לפני "עם כלביא" ו"שאגת הארי".

הוא רצה לקלל ויצא מברך. כוונתו הייתה להאשים את ישראל בפשעי-מלחמה ובפשעים נגד האנושות, אך הוא סיפק לגביה אבחנה מדויקת ומחמיאה: ישראל שלאחר 7 באוקטובר, מציגה את טבעה האמיתי: מאמינה, יוזמת, נועזת, מתוחכמת והתקפית מול כל הקמים עליה. בלי רהב ובלי שחץ, אך עיקשת ונחושה.

ההנחה שחברה מערבית ומפולגת כמו ישראל תקרוס תחת שלוש שנים של מתקפות טילים התבררה כשגויה – כך נכתב בנייר עמדה שפורסם בתחילת החודש ע"י "מדא אל-כרמל" – המרכז הערבי למחקר חברתי יישומי, היושב בחיפה. לשיטתו, הנתונים מראים כי הציבור היהודי בישראל מפגין עמידות ממושכת, תומך ברובו בהמשך המערכות הצבאיות ומגלה נכונות לשאת במחיר הדמים והכלכלה מתוך תפיסת איום קיומית משותפת וללא קשר למידת שביעות רצונו

אין זו הפעם הראשונה בה מוצגת הערכה מחמיאה כזו על חוסנו של העורך הישראלי. כבר בינואר 2025, במאמר שפרסם החוקר והסופר-הפוליטי הוותיק מאג'ד כיאלי, במגזין הנחשב אל-מג'לה (Al Majalla) הוא תאר את התרסקות "אשליית קורי העכביש" ואת "השקר וההונאה של המונח אחדות הזירות". הכותרת של מאמרו אז סיפקה את תמצית הסיפור: "קריסת האופציה הצבאית נגד ישראל".

דברים דומים השמיע גם ד"ר עבד אל-מונעם סעיד ² יו"ר הוועדה המייעצת של "המרכז המצרי למחשבה ומחקרים אסטרטגיים (ECSS)". שעמד על שני כשלים תפיסתיים של ראשי חמאס וציר ההתנגדות האיראני. הראשון, הערכה שגויה של השפעות הקרע הפנימי על התנהלות החברה הישראלית. הכשל הנוסף הוא אשליית "אחדות הזירות" וההסתמכות על השחקנים האזוריים.

אפשר להניח כי המסקנות ביחס לישראל משקפות גם את הלך מחשבתם העכשווי של מי שנותרו להנהיג את ציר-ההתנגדות או של שחקנים אחרים באזור, שמסיבות מובנות לא נותנים לכך ביטוי מפורש. קשה להפריז בחשיבותה של הכרה כזו.

האופן שבו האזור תופס את ישראל ³ לא רק את יכולותיה הצבאיות בהגנה ובהתקפה אלא גם את עוצמתה הכלכלית ואת איתנות העורך ⁴ מבסס אופטימיות ביחס לאפשרות לשינוי תודעתי. יהיו מי שיטענו כי מדיניותה בהפעלת הכוח וגישתה ביחס להסדרים מדיניים מתפרשות ככוחנות וכחתירה להגמוניה והן מעצימות את בידודה. בשכונה שבה אנו חיים אין לנו ברירה אחרת.

טראמפ אמר לאחרונה כי "איראן גמורה". לא צריך להיות מומחה גדול כדי להבין שמצבו של המשטר בכי רע, אך גם מומחים גדולים יתקשו להעריך מתי בדיוק תתרחש קריסתו. האמת ניתנה להיאמר: השינוי היסודי לו אנו מייחלים באזור יתרחש רק כאשר המשטר בטהראן יסיים את דרכו. בלי זאת, כל הישגי המערכה עלולים להיות זמניים בלבד.

זהו בדיוק המסר המרכזי שראש הממשלה נתניהו צריך להציב על בימת האו"ם: להבהיר לעולם כי שינוי המשטר באיראן איננו רק קריטי להבטחת שלום העולם, אלא שהוא בר השגה. הלחץ המשולב ⁵ המדיני-הצבאי והכלכלי ⁶ עושה את שלו. התמדה, נחישות וסבלנות הן מה שנדרש כעת כדי להשלים את המלאכה.

פורסם בישראל היום, בתאריך 21 בספטמבר, 2026.

*הדעות המובעות בפרסומי מכון משגב הן על דעת המחברים בלבד.